

(1904 – 2011)

ADİL ÇELİK

Sandıklı civarında Bediüzzaman Şahidlerinin son mümessili olan Adil Çelik, 1904 Afyon-Sandıklı doğumludur. 26 Temmuz 2010 tarihinde kendisini ziyarete gittik. Sandıklı'daki evinin yakınında bulunan camide bulduk Âdil ağabeyi. İkinci namazını beraberce camide eda ettikten sonra bizi evine götürdü. Evinde apayrı bir huzur vardı, biz bunu açıkça hissettik. Yetmiş beş senedir risale yazan bu ağabeyimiz, eve girer girmez hemen rahlenin başına geçti. Gördük ki hizmet heyecanını hiç kaybetmemiş... Rahlenin çevresi ciltlenmiş, ciltlenmemiş kendi yazdığı onlarca eserlerle, kitap formlarıyla doluydu. Bunlardan birisini imzalayarak hediye etme lutfunda bulundu bize.

Âdil ağabeyin Hz. Üstad'a çok ziyaretleri olduğunu bildiğimizden kameramızı açtık, Bediüzzaman'la ilgili hatıralarından bazı kayıtlar yaptık. Bu yaşlı ağabeyimiz, bize, önce 4. Şuâ'dan kısa fakat çok tesirli bir ders okudu, açıklamasını yaptı. Hatıralarında daha çok Bediüzzaman Hazretlerinden gördüğü kerametler üstünde durdu... Üstad'a olan bağlılık ve hayranlığı anlatılacak gibi değil...

Tevafuk eseri, ziyaretimizden bir gün sonra Afyon'da kalp ameliyatı olacakmış Adil ağabey. Bizim vasıtamızla cemaatin duasını talep etti. Biz hatıralarını aldıktan sonra, kendisini daha fazla yormamak için müsaade alıp yanından ayrıldık. Hatıraları ilk defa yayınlanıyor.

Bizi, Adil Çelik ağabeye Sandıklılı kadim dostu Hasan Hüseyin Erol hocaefendi götürdü, tanıştırdı ve hatıralar yazıldıktan sonra Âdil ağabeye tashih ettirdi. Kendisine çok teşekkür ediyorum.

Büyük ve kökü çok derinlere giden asırlık çınar ağacı Âdil Çelik, hatıraları alınıp yazıldıktan tam onbir ay sonra 25 Haziran 2011 tarihinde Rahmet-i Rahman'a kavuşmuştur... Âdil ağabeyimize Allah rahmet eylesin... Âmin... Âmin... Âmin...

ÂDİL ÇELİK'TEN İKİ CÜMLELİK KISA FAKAT ESASLI BİR DERS

Âdil Çelik ağabey, önce kendi yazdığı Osmanlıca Şuâlar kitabını açtı ve sırayla iki cümle okudu. Sonra Hz. Üstad'ın bu ifadelerinden ince ve derin manalar keşfederek açıklamalarda bulundu. Şöyle ki:

"Hem o şuur-u imanî ve intisab ve münasebet ve alâkadarlık ve uhuvvet vasıtasıyla bütün dostlarımla -ki hayatımı ve becamı maalmemnuniye onların saadetleri için feda ediyorum-onların mes'udiyetleri ile hadsiz bir saadet kendim de hissedebilir gördüm." (Şuâlar 62)

Bediüzzaman burada şunu diyor: "Ey Risale-i Nur talebeleri! Hayatımı, ten ve becamı bilâ tereddüd, memnuniyetle size hibe ettim" diyor. "Bu dünyada, 70-80 senedir zindanda yatıyorum; Yâ Rabbi, ben dar-ı bekaya gittikten sonra, nur talebelerinin yerine yatmış olayım. Onları, ben öldükten sonra kanunun pençesine verme Yâ Rabbi" diyor Üstad.

“Bir vâlide veledinin lezzetiyle, zevkiyle, rahatıyla zevklenmesi gibi; ben de o bütün şefkat ettiğim zâtların, o rahmetin himayeti altındaki necatlarıyla ve istirahatlarıyla zevklendim ve ferahlandım ve çok derin şükrettim.” (Şuâlar 63)

Bediüzzaman Hazretleri burada da: “Nasıl ki bir valide çocuğunu meydana getirdiği zaman nasıl zevkleniyor, lezzetleniyor o çocuğuna; ben de Risale-i Nur talebelerine o validenin çocuğunu sevdiği gibi talebelerimi seviyor, onlarla zevkleniyorum” diyor Üstad.

Âdil Çelik Anlatıyor:

96 yaşındayım, Sandıklı’da bu evde doğdum, bu evde büyüdüm. Şimdi şu anda Mesnevi-i Nûriye’yi yazıyorum. 1926’da nur talebesi oldum. Üstad Barla’ya geldiğinde 1927’de ziyaretine gittim, dokuz gün kaldık yanında. Üstad’a, onlara baktım dünyanın mahiyetini anladım. Fakat onlar gibi olmak mümkün olmadı, olmak da mümkün değil... Onun yanında devamlı olarak kimse durmadı o zaman. Biz devamlı gittik-geldik yanına. Çok gittim ziyaretine. Eskişehir, Denizli, Afyon mahkemelerine de gittim hep. Ben yetmiş beş senedir Risale yazıyorum, kalem çalıyorum, benim işim bu...

Yarın Afyon’a kalp ameliyatı olmak için gideceğim. Dua ediniz...

Üstad’la ilk tanışmamız, 1927’de oldu. Bir hizmetkârı vardı, Vanlı Sabri namında; bizim köye geldi, her köye gidiyordu o. “Sana bir şey söylesem kabul eder misin?” dedi. “Barla’ya bir Kürt hoca geldi, duydun mu?” dedi. “Duydum” dedim. “O Mehdi’dir, o hoca değildir” dedi. Elini cebine soktu bana dört-beş tane üzüm verdi. “Ye bakalım ye” dedi. Kalbime bir aşk düştü. Barla’ya geldiğinde 1927’de Hacı Ahmed beni çanta gibi taşıyordu. Barla’ya beraber gittik.

ÇOCUĞU OLMAYANLARA ÜSTAD’IN CEVABI

Sandıklı’nın Macıl Köyünde biz Nasif Hocanın medresesinde ders görüyoruz. Benim elimde ders kitabı var... Nasif Hocafendi büyük evliya... Macıl köylü Hacı Ahmed ve Hacı Hasan vardı, onların çocukları olmuyordu. Nasif Hoca Efendi: “Ahmed Çavuş gittiniz mi Burdur’a o Hocaya?” dedi. “Gittik efendim” dedi. “Kürt mü?” dedi. “Kürt” dedi onlar da. “Ahirzamanda gelecek bu zattır, hemen ipine sarılın koyuvermeyin” dedi.

Mesele şu: Hacı Ahmed ve Hacı Hasan Burdur’a çocukları olmadığı için gidiyorlar. Bediüzzaman’dan dua isteyecekler. Daha bize çocuk için dua ediver demeden Bediüzzaman: “Ben İstanbul’da Yûşa Aleyhisselâm’ı ziyaret ediyordum. Bir gün bir kavağın altına oturmuştum, kavaktan bir yaprak düştü, yaprakta bir kabarcık var, o kabarcığı kırdım baktım, içinde ufacık sinekler gördüm. O zaman düşündüm; kavak canlı, fakat ruhsuz, canlı kavaktan ruhlı mahlûkat halk eden Allah, dilerse her şeyden halk eder” demiş Üstad.

Hacı Ahmed ve Hacı Hasan “Biz daha hiçbir şey demeden bizim kalbimizdeki yüzümüze vuruverdi” dediler o zaman. Fakat dua ediver demediğimizden çocuğumuz da olmadı demişlerdi.

ÜSTAD’IN DUASI BİZİ HAPİSTEN KURTARDI

1948’de Afyon Hapishanesine gittik, Bediüzzaman’a gittik. Bir kilo şeker aldık. O zaman şeker bulmak zor, yok... Gittik, Hocafendi (Bediüzzaman) gardiyan odasındaymış. “Esselamün aleyküm yâ efendi hazretleri” dedik. “Siz hoş geldiniz” dedi. “Üstad’ım bir okka şeker getirmiştik” dedik. “Ben sizin şekerini aldım kabul ettim, kardeşlerim çay için şeker yok derlerdi, kardeşlerime dağıtın” dedi.

Bir beyefendi geldi, “Bütün kazandığınızı bu Kürd’e yediriyorsunuz, Türklerde bu kadar hocalar var...” dedi. Bizim Hacı Ahmed sinirli tabi “S... lan eş. oğlu eş. bizim kazandığımızı sen mi veryon, çık ordan...” dedi. O adam da Cumhuriyet Savcısıymış meğer. Sivil polisler tuttular, attılar bizi dama (hapishane). Üstad da orada, her şeyi duydu... Bizi tuttuklarında şöyle toparlandı; “Ben dua ediyorum sizi tutamayacaklar” dedi. O günkü hali nasıl unutturum bilmiyorum, unutulacak bir şey değil (Âdil abi ağlıyor) Bizi attılar içeri...

Komiser ifademizi alıyor. Hacı Ahmed ihtiyar, ben gencim. "Gel buraya, adın ne?" dedi. "Ahmed", "Babanın adı ne?", "Mustafa", Memleketin?", "Sandıklı Macıl Köyü" İfadeleri Daktiloyla yazıyor komiser... Yalnız; "Adım İbrahim, Babamın adı Süleyman, Memleketim Emirdağ" olarak çıkıyor yazı daktilodan. Tekrar soruyor, "Adım Ahmed, babam Mustafa, memleketim Sandıklı..." şak, şak, şak tekrar yazdı daktiloyla... "Adım İbrahim, Babamın adı Süleyman, Memleketim Şuhut" çıktı bu sefer.

Âmir girdi içeriye "ne yapıyorsun komiser bey?" dedi. "Efendim bunların ifadesi alınmıyor, parmağımı 'A' harfine basarken 'B' harfine basıyorum, alınmıyor bunların ifadesi" dedi. "Nasıl alınmaz yahu?" deyince, "buyur" dedi çekildi komiser. Aynı şekilde, "adın ne?" diye sormaya başladı. "Adım Ali, Babam Süleyman..." çıktı daktilodan. Hiç bir şey demedi, hemen polisler "çatın bunları" dedi. Bir polis bana, bir polis Hacı Ahmet'e kelepçe ve tabancayla bizi götürdüler savcıya, sanki eşkiya götürüyorlardı...

"Savcı bey bunların ifadesi alınmıyor, alamadık" dedi. Savcı önce başını böyle yere eğdi, sırtını bize döndü, sinirle bağırdı: "Koca Atatürk bunların hakkında gelemedi, Türkiye Cumhuriyeti gelemedi, ben nasıl gelem, git-götür, gözüm görmesin bunları" diye bağırdı. Savcı hem yüzünü şöyle çevirdi, hem de eliyle yüzünü, gözünü kapattı. Nurcu görmek istemiyordu... Neyse bizi bıraktılar, biz hemen camiye gittik...

Orada birisi: "Ey hükümet! Bu bir evliyadır, Allah dostudur, Allah'tan korkun, kere köre tapmayın" diye bağıriyordu. "Kardeşim sen niye öyle diyorsun, seni dama koyacaklar" dedim. Ben damda (hapishane) Üstad'ın yanında olurum, arkadaş sen işine bak" dedi bana.

Adil Çelik ağabey ile ikinci namazını camide kıldıktan sonra evine dönüyoruz.

26 Temmuz 2010 Sandıklı.

ÜSTAD ULÛLEMRE İTAAT EDİN AYETİNİ HÂKİMLERE İZAH ETTİ

1948'de Sandıklı'dan Afyon'a mahkemeyi izlemek için gittik... O zaman iki aza, bir hâkim, bir savcı oturuyordu kürsüde. Üstad kapıdan girdi, sarık aynen başında. Ben bunu gözümle gördüm. İnsanlar ayağa kalktı, yer gösterdiler. Üstad oturdu. Baktım Savcı şöyle sırtını dönüp oturuyor.

Bir ara hâkim: "Atlullah! ve atlulresullahi emri min külli..." (Nisa 59) ayetini okudu. Sonra "Madem bu hoca niçin kabûl etmiyor bu ayeti?" dedi. Ayette "Ulûlme itaat edin" şeklinde bir mana var. Hoca (Bediüzzaman) ayet bitinceye kadar boynunu kırdı, dinledi. Ayet bitince:

"Ey Heyet-i Hâkime! Şimdi ben size soracağım. Bana okuduğunuz Ayet-i Kerimede Cenab-ı Allah diyor ki: "Ey Resulüm! Söyle ümmetine bana itaat etsin, sana da itaat etsin, benden gelen Kur'anın hükmüyle mahkeme eden hâkimlere de itaat etsinler" diyor. Sizde 'minküm' var mı yok mu?" dedi. (Minküm= Sizden olan) Hâkim "biz 'minküm bilmiyoruz ki" dedi. "Ben söyleyeceğim, siz kızacaksınız?" dedi Üstad. "Söyle kızmayacağım" dedi. "Allah diyor ki: 'Habibim söyle kullarım bana iman etsin, bana itaat etsin, sana da itaat etsin, bana itaat etmeyene ben rahmet etmem, sana itaat etmeyene sen şefa'at etme. 'Minküm' diyor ki; benim Kur'anımla mahkeme etmeyen bir hâkim gelirse ona itaat etmeyin diyor." Şimdi sizler neyle muhakeme ediyorsunuz?" dedi. "Biz Kur'an'la muhakeme etmiyoruz" dedi hâkimler. "Öyleyse onunla itaat etmeyen size, ben de itaat etmiyorum" dedi Üstad. Velhasıl buna benzer çok hadiseler gördük biz...

ÜSTAD'I GÖRMENE NİNENİZLE BERABER GİTTİK

Ninenizin çok emeği var...

Sene 1955. "Yarın Isparta'ya mahkemeye gideceğim ben" dedim ninenize. "Allah denk getirsin" dedi. "Sen de gider misin?" dedim. "Aman ne güzel olur" dedi. "Şöyle bir görsem yüzünü, bir göreyim yeter" dedi.

Isparta'ya vardık. Kalem arkadaşımız vardı Mustafa Ezener, onun dükkânındayız. Onun dükkânına oturttum ninenizi; "Sen burda bekle kalabalık var, ben seni buradan alırım" dedim. Şu elimde de Kur'an var.

Allah bize nusret verdi, Adliyenin merdiveninde yer aldık biz. Bediüzzaman sarık başında, elini şu şekilde açiverdi, bağrıma değırdi; "Siz ve zevceniz, sizi Allah Lehv-i Mahfuz'da nur talebesi olarak kaydetmiş" dedi. Ben görmedim, meğer nineniz arkama dinelmiş, beni de dürtmüyor, ben geldim de demiyor. İşte böylece ninen de görmüş oldu Üstad'ı...

Sonra arkama üç yumruk vuruldu. Baktım İstanbullu Fahri Bey... Dedi ki: "Yedi sene oldu ben kapısında yatıyorum, bir dua almadım, bugün siz Allah'a karşı ne yaptınız da bu duayı aldınız?" dedi.